

Один

Мілісекунда. Цього цілком вистачило. Варто було лише відвести погляд – і червоний шкіряний чохол та весь його вміст зникли. Габі навіть не зауважила злодія. Щоправда, коли він огляне свою здобич, одразу розчарується. Безумовно, чохол мав дорогий вигляд. Таким, власне, і був – подарунок з буремного торішнього періоду. Утім, усе, що в ньому лежало, – це пошарпаний робочий айпад, що не мав жодної цінності для злодіїв, напівпорожній скетчбук з кількома списаними й покресленими сторінками та новий набір олівців, що його подарували семирічні племінниці-близнючки на прощання. Олівці – єдине, за чим Габі шкодувала. Решта речей постійно нагадували про минуле – без них вона точно могла обійтися.

Допивши міцну каву, Габі накинула рюкзак на плечі й підвелася. Вокзал Гар-дю-Нор кишив натовпом, який розтікався в різних напрямках і відлунював гучними заплутаними оголошеннями. Уранці, на рейсі «Євростар» із Лондона, балакучий сусід попередив її, що ця жвава станція не дарма має славу «осердя крадіїв», і порадив як слід пильнувати. Габі кивнула радше з увічливості, переконана, що навряд чи зацікавить злодіїв.

Рюкзак був побитий життям, а паспорт, картки й уся готівка лежали в бананці під светром. Шкіряний чохол і раніше майже не зринав у думках Ґабі, тож для неї він був неважливий. Відтак, крокуючи велелюдною вулицею від вокзалу, дівчина подумала, що це був знак. Так само, як зник чохол, зникне і її тягар...

«Агов! Отямся, Ґабі! Чохол, може, і зник, утім, ця річ так швидко не зникає». Тієї миті вона перехопила здивований погляд перехожого й збагнула, що міркувала вголос. «Що ж, класно. Тепер я розмовляю сама із собою на людях. І уявляю, ніби вокзального злодія мені послала доля». Ці перипетії Ґабі легко могла б додати до параду сорому, що спіткав її віднедавна. Цього ж стосуються й адресовані агентів слова про те, що вона «починає боротьбу із залипанням у телефон» і не лише ігноруватиме соціальні мережі, а й загалом перебуватиме поза зоною доступу. Так само застереження, що їх Ґабі висловила родині з приводу паризького номера мобільного телефону, який слід використовувати лише в екстрених випадках і в жодному разі нікому не повідомляти. Не розповідати нікому, для чого насправді потрібна ця поїздка і що, зрештою, відбувається, — з тієї самої опери. Ховатися, ухилятися, уникати, обманювати, вдавати. Колишня Ґабі ніколи б собі такого не дозволила. «Але я вже не та людина, і не знаю, чи зможу бути нею в майбутньому», — подумала Ґабі, коли її пронизала така знайома останнім часом невисловлена тривога. Що, якби все це закінчилось і...

«Облиш. Зосередься. Зараз ти в Парижі, — суворо наказала вона собі, ідучи людними вулицями. — І тобі насправді до вподоби це місто, хоча батько б насміхався й казав, що Париж — лише крапка на карті, яку проминаєш на шляху до його любої Країни Басків». Ця думка змусила її вперше за день усміхнутися. Га-разд. На найближчі чотири тижні вона збиралася забути про все

й робити лише те, що не спричиняє тривоги, щось геть далеко від очікувань. Утекти. По-справжньому.

Ґабі глибоко видихнула й одразу ж чхнула. Відтак ще раз. Вона зупинилася, витягнула серветку, висякалася, перш ніж чхнути ще раз. Чхання перетворилося на сміх. «Боже мій, тільки алергії бракувало!» Це й не дивно: варто лише поглянути на дерева, що розпускаються, та яке там, *вибухають* суцвіттями. Кількість пилку просто величезна. Та й у Парижі було значно тепліше, ніж зазвичай у квітні. Лондон окутував прохолодою, тож Ґабі одяглася відповідно. Тепер, обтяжена важким рюкзаком поверх міцної шкірянки, вона починала пітніти, тож скинула куртку й запхала її в наплічник. Відкинувши пасма чорного волосся, підстриженого рівно, Ґабі зазирнула в карту на телефоні. «Чорт, до готелю ще шкандибати й шкандибати. Слід було сісти на метро, а не тікати з вокзалу, як якась драма квін. Що ж, так тобі й треба, чванлива буркотунко», — подумала вона, поправила лямки наплічника й попрямувала далі.

Сумка вдарилася об сходи, коли Кейт підіймалася. Вона вирішила вийти за одну зупинку від потрібної, щоб як слід оглянути околиці. До того ж почувалася дещо розгубленою та спантеличеною після виснажливого перельоту, мандрівки поїздом і, зрештою, підземкою. Кейт конче потребувала свіжого повітря, щоб перезапустити свій біологічний годинник. Слід було лише впевнитися, що вона справді перебуває в Парижі, а не в низці нескінченних вогких тунелів, платформ і зал аеропорту, які є майже в будь-якій точці світу.

Щойно Кейт вийшла на вулицю, її приголомшили кольори, запахи та звуки. Лише уявіть собі! Надворі стояло прекрасне

пообіддя: на тлі темно-синього неба сяяли милі старенькі будівлі, хмарки білого й рожевого цвіту огорнули дерева, пахощі сповнювали повітря. Люди сиділи за столиками кав'ярень, гомоніли й сміялися, і серед них годі було побачити когось у чорному. Тоді неподалік вона почула тихе мелодійне воркотання припутня та згадала, як батьки танцювали під стару джазову пісню «Квітень у Парижі», у якій співалося про принади весни у французькій столиці. «Тепер я розумію, про що йшлося», – подумала Кейт, коли її пульс пришвидшився, а повз промайнув нетерплячий пасажир, бурмочучи щось про *les touristes**. Проте Кейт не звернула уваги: радість цілком заповонила її.

Готель був поблизу, але вона не квапилася. Дорогою траплялося стільки всього, вартого уваги, що Кейт повсякчас зупинялася, роздивлялася навколо й без упину клацала камерою телефона. Колись, шістнадцять років тому, їй уже пощастило побувати в Парижі. Тоді двадцятип'ятирічна Кейт провела в місті лише три дні, похапцем оглядаючи море класичних пам'яток, туристичних магнітів на зразок Ейфелевої вежі й Нотр-Дам-де-Парі, опери Гарньє та Єлисейських Полів... Вона й волила б не поспішати, глибше зануритися в місто, але Джош, вочевидь, мав інші плани. Він хотів швидко оглянути Париж задля годиться, умістити все найголовніше в три дні, перш ніж гайнути до наступного «легендарного» міста Європи. Кейт забракло духу сказати, що під «я хочу в Париж» вона мала на увазі дещо інше. Утім, це не так аж важливо, гадала тоді вона. Бодай трішечки відчули смак міста, а іншого разу буде значно краще. Утім, іншого разу, звісно, не сталося...

«Досить, – суворо зупинила себе Кейт. – Облиш згадувати минуле. Тут і зараз усе інакше. Нова пригода в місті, яке ти вже

* Туристи (фр.). – Тут і далі примітки перекладача.

давно збиралася ретельно дослідити». Від цієї думки серце на мить завмерло. Це буде її квартал, її справжня домівка на найближчий місяць – лише роззирніться-но! Поряд була кав'ярня з навісом, укритим дивовижними водоспадами шовково-вишневого цвіту, а на іншому боці вулиці простягнулися розкішні ряди різнокольорових велосипедів, що от-от, здавалося, помчать самостійно. У магазинчику неподалік красувалися овочі й фрукти, ніби щойно зійшли з натюрмортів. П'яний аромат моря линув від устриць і гребінців, які досі лишалися у своїх раковинах. Трохи далі, у квітковій крамничці, продавали букети блідо-фіолетових троянд, що здавалися несправжніми, допоки їх не торкнешся. Тут була також крамничка з химерними подарунками й різними дрібничками. Завулки прикрашали заховані вглиб маленькі затишні скверики, бруківка, спів пташок і масивні двері старих житлових будинків, які так кортіло сфотографувати! А на ширшій вулиці височіли величні церкви, незвична середньовічна вежа, урочистий палац Отель-де-Віль... Біля підворіть було тихо, та й на великій вулиці зовсім не було заторів, тож Кейт крокувала з легкістю, навіть попри сумку за спиною.

Зупинилася біля цукерні зі спокусливою вітриною: тістечка, як крихкі коштовності, лежали на позолочених підставках або вишикувалися апетитним рядочком. Назви було підписано кучерявим почерком, що робив їх такими смачними й доскональними, такими французькими. І все ж того, що французи називали *faire du lèche-vitrines* – тобто «продавати витрішки», – для Кейт було замало, тож вона не втрималася й придбала найдосконаліший, поза сумнівом, полуничний тарт у світі. Ласувати ним почала ще в цукерні, насолоджуючись чудовим поєднанням смаків, консистенції та аромату: ягоди, що тануть у роті, вершковий заварний крем з ароматом ванілі, м'яке здобне тісто.

Тарт справді був бездоганний, тож, упоравшись із ним, Кейт не могла не облизати пальців.

Стримуючи усмішку, з вікна цукерні за нею спостерігала продавчиня. Кейт лише всміхнулася у відповідь, її зелені очі пустотливо сяяли. Було байдуже, що хтось зауважив її дитячу поведінку. Упродовж років Кейт не робила нічого, бодай трохи спонтанного. Зрештою, усе, що вона робила, – це танцювала, як хто скаже. Але нині Кейт була саме там, де потрібно. Хай там що, ніхто не зміг би забрати в неї цього почуття. Не міг його забрати і Джош, який перебував ген-ген в Австралії – десь в іншому світі, в іншому житті.

Не в її житті. Саме зараз ця думка, хвала богові, не завдавала болю.

Сільві відпила ще ковточок улюбленого бургундського «Пінонуар» і вкотре проглянула теку, яку збрала її помічниця Ясмін. Свіжі продукти, що їх доставлять завтра вранці, замовлено, запрошених ведучих місяця погоджено, а остаточний перелік студентів – підтверджено. *Уфф*. Останні три тижні перетворилися на суцільне жахіття: кілька бронювань було зірвано, а потім хтось таки відправив лист із повідомленням, що збирався забронювати, аж раптом побачив поганий відгук у трипедвайзорі. І як, зрештою, на цей лист могла відповісти Сільві?

А ніяк, бо насправді нічого не знала про той негативний відгук. Коли нарешті прочитала його, була розлючена й спантеличена водночас, адже очевидно, що той, хто це написав, ніколи не відвідував Паризької кулінарної школи. Ішлося про речі, яких тут не було, і способи роботи, якими вона ніколи не послуговувалася. На пораду сусіда Сержа – один з його

друзів мав ту саму проблему – вона зв'язалася з представником «Трипедвайзора» й поскаржилася. Сільві запевнили, що поганий відгук приберуть. Зрештою, так і сталося. Людина, яка вагалася щодо бронювання, зареєструвалася, а невдовзі зайняли й останнє вільне місце. Тож усе обійшлося, хоч і не без клопотів.

У маленькому кабінеті Сільві, неподалік від просторої кухні та ідальні з високою стелею, де відбувалися всі основні заходи Паризької кулінарної школи, було тихо. Проте вже завтра новий клас із восьми учнів почне все знову. Вісім нових облич, вісім нових способів взаємодії та поглядів на життя. Вісім людей, які зіткнуться з викликами. Утім, хочеться вірити, упродовж чотирьох наступних тижнів вони працюватимуть як колеги й водночас збережуть свої особливості.

За п'ятнадцять років роботи Паризької кулінарної школи, відколи Сільві її заснувала, тут навчалася майже сотня таких класів з натхненними студентами. Не минулося без драм і особистих конфліктів, водночас тут зав'язувалися дружні стосунки й навіть кілька романів. Більшість студентів лише прагнули навчитися готувати на французький манір, і лише деякі стали справжніми гурманами. Найвидатнішою з-поміж них була кулінарна письменниця з власним телешоу в Сполучених Штатах, яка присвятила Сільві свою першу кулінарну книгу й надіслала їй підписану копію.

Вона й досі підтримувала зв'язок із Сільві, як і багато інших випускників, які писали, що місяць, який вони провели у школі, – один з найкращих періодів їхнього життя. Жульєн, син Сільві, який фактично виріс у цьому середовищі – йому було сім, коли мама відкрила школу, – каже, що в цьому нема нічого дивного: